

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyň JUDr. Ilony Lövyové a JUDr. Zdeňky Jurasové v právní věci žalobkyně _____ nar. _____, bytem _____, zastoupené JUDr. Martinem Frimmelem; Ph.D., advokátem se sídlem Brno-Veveří, Cihlářská 643/19, proti žalovanému _____ nar. _____, bytem _____ zastoupenému Mgr. Pavlem Nádeničkem, advokátem se sídlem Brno, Průchodní 377/2, **o vyloučení nemovitostí z exekuce**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 20.9.2016, č.j. 8 C 70/2010-430,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu se v odstavcích I. a III. výroku **potvrzuje**.

II. V odstavci II. výroku se rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 113.037 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobkyně.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 15.860 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobkyně.

Odůvodnění:

Okresní soud napadeným rozsudkem vyloučil z exekuce vedené k uspokojení pohledávkv oprávněného proti povinným a pod sp.zn. 53 Nc 4486/2008 u Okresního soudu v Novém Jičíně nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, specifikované v odstavci I. výroku, žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 88.837 Kč k rukám advokáta žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok v odstavci II.) a žalovanému dále uložil povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Novém Jičíně na nákladech řízení částku 150 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok v odstavci III.).

Proti rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, jímž napadl rozsudek v celém rozsahu. Namítal nesprávné právní posouzení věci dle § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř., skutkové vady dle § 205 odst. 2 písm. e) a f) o.s.ř. a procesní vady dle § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř. Žalovaný spatřuje vadu napadeného rozsudku zejména v nedostatečném zjištění skutkového stavu, kdy z předložených důkazů není postaveno najisto, že žalobkyně nebyla obeznámena s finančním stavem společnosti RAKO-TRANS, s.r.o. Okresní soud nereflektoval rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků s odůvodněním, že se neshody týkaly pouze data počátku podnikání ačkoliv jasně poukazovaly na možnou existenci nevěrohodnosti jednotlivých výpovědí svědků, kteří byli navíc blízkými rodinnými příslušníky. Rovněž je dle žalovaného stěžejí uvěřitelné, že žalobkyně při společné domácnosti nezaregistrovala změnu zaměstnání bývalého manžela, tj. svědka , či jakékoliv náznaky o existenci zapojení jejího syna do podnikání. Pochybnosti o nevědomosti o existenci jakýchkoliv závazků vnáší i fakt náhlého uzavření notářského zápisu o zúžení společného jmění manželů, na základě kterého se žalobkyně stala výlučným vlastníkem veškerých nemovitých věcí, a to bez jakéhokoliv finančního vyrovnání ze strany tehdejšího manžela. Tímto způsobem došlo k budoucí možnosti zkrácení práv věřitele. Další vadu ve skutkovém zjištění spatřuje v ne/předložení smlouvy o zúžení společného jmění manželů při schůzce v květnu roku 2006 v prostorách společnosti VIVA leasing. Nalézací soud dal za pravdu tvrzení svědka a svědka s odůvodněním, že spatřoval rozpory ve výpovědi svědka a svědka Svědek je však dlouholetým přítelem dlužníkem společnosti VIVA leasing, což vzbuzuje pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi. Okresní soud se opomenul vypořádat s prohlášením společnosti VIVA leasing, a.s., ze dne 19.10.2011, které potvrdzovalo výpovědi svědka o tom, že společnosti nebyl znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů. Skutečnost, že dokument byl předložen, nepotvrdil ani další ze svědků – , který měl být dle svědka schůzce přítomen. Jde tedy nejen o vadu ve skutkovém zjištění, ale také o vadu právní, neboť soud aplikoval nesprávnou právní normu. Okresní soud aplikoval § 267 odst. 1 o.s.ř., zatímco měl aplikovat postup dle § 267 odst. 2 o.s.ř., neboť tento odkazuje na hypotézu § 262a odst. 1 občanského soudního řádu, pakliže nejsou kumulativně splněny podmínky k vyloučení majetku, a to, že závazek vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů, při používání majetku, který nepatřil do společného jmění manželů, a oprávněnému byl v době vzniku vymáhané pohledávky znám obsah smlouvy. V daném případě nebyla splněna nejen třetí podmínka, ale i druhá podmínka,

neboť dle rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 20 Cdo 72/2010, jde-li o závazek ze směny, nelze uvažovat o tom, že jde o závazek vzniklý při používání majetku patřícího výlučně povinnému, neboť souvislost s jakýmkoliv majetkem dlužníka nelze s ohledem na charakter tohoto závazku vůbec dovozovat. Soud sice vycházel správně z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 9.12.2015, č.j. 31 Cdo 4087/2013-386, avšak nesprávně jeho závěry aplikoval a dopustil se tak nesprávného právního posouzení věci. Odvoláním se domáhal změny napadeného rozsudku tak, že žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta a žalovanému budou přiznány náklady řízení před soudy obou stupňů.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalovaného navrhla, aby byl rozsudek okresního soudu potvrzen jako věcně správný. Uvedla, že se neztotožňuje s námitkami týkající se nesprávného právního posouzení, neboť okresní soud postupoval podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 9.12.2015, č.j. 31 Cdo 4087/2013-386, zabýval se vším, co mu bylo závazným právním názorem uloženo.

Skutkový stav byl řádně zjištěn, skutková zjištění jsou výsledkem provedených důkazů a okresní soud postupoval v souladu s § 132 o.s.ř. při jejich hodnocení. Okresní soud rovněž správně věc posoudil po právní stránce. Ve vyjádření k doplnění odvolání žalobkyně k tvrzení žalovaného, že předložení dokumentu o zúžení SJM nepotvrdil další ze svědků – , který měl být i dle svědka

schůzce přítomen, uvedla, že svědek k osobě pana pouze uvedl, že má za to, že by se mohlo jednat o osobu, která byla přítomna jednání o cessi leasingových smluv, tedy pouze vyjádřil domněnku, že tato osoba mohla být uvedenému jednání přítomna, nikoli přesvědčení, že tato osoba se schůzky určitě účastnila, což je i s ohledem na časový odstup pochopitelné. Ostatně ani sám svědek

výslovně nepotvrdil, že by se předmětné schůzky účastnil, když ani na jméno konkrétního člověka pana ani konkrétní firmu RAKO-TRANS s.r.o. si nevzpomínal a nelze tudíž klást k tíži žalobkyně, že předložení smlouvy o zúžení SJM tento svědek nepotvrdil, když navíc není ani patrné, zda vůbec se předmětné schůzky účastnil. Není důvodná ani námitka týkající se právního posouzení věci, neboť okresní soud výslovně uvedl, že při posuzování nároku manžela povinného a skutečnosti, že závazek tvoří v exekučním řízení součást společného jmění manželů, posoudil dle § 267 odst. 2 písm. a) o.s.ř., a s aplikací uvedeného ustanovení na daný případ se vypořádal. Ačkoliv se okresní soud vědomostí věřitele o obsahu smlouvy o zúžení SJM nemusel zabývat, přesto tuto skutečnost posoudil a uzavřel, že oprávněnému byl obsah smlouvy o zúžení SJM znám. Současně s ohledem ke všem specifickým okolnostem daného případu, jež soud prvého stupně v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž rozvedl, nelze věřiteli poskytnout ochranu dle ustanovení § 262a a § 267 odst. 2 písm. a) o.s.ř. ani s ohledem na ustanovení § 3 občanského zákoníku o dobrých mravech, neboť výkon práva věřitele je v rozporu s morálkou a dobrými mravy. V této souvislosti žalobkyně odkázala na náleží Ústavního soudu ze dne 19.6.2014, sp.zn. III. ÚS 980/13, ve kterém Ústavní soud uzavřel, že poskytnutí právní ochrany obecnými soudy takovému výkonu práva, který je ve skutečnosti zneužitím práva, je v rozporu s právem na soudní a jinou ochranu zaručeným v čl. 36 odst. 1 Listiny. Pokud žalovaný namítá, že nebyla splněna podmínka daná ustanovením § 267 odst. 2 o.s.ř., a to že závazek vznikl při používání majetku, který nepatřil do společného jmění manželů, kdy svůj právní názor opírá o domnělý závěr Nejvyššího soudu vyjádřený

v rozhodnutí sp.zn. 20 Cdo 72/2010. V označeném rozhodnutí Nejvyššího soudu tato problematika nebyla řešena, neboť Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí výslovně deklaroval, že se s názorem odvolacího soudu nemohl vypořádat z důvodu chybné formulace dovolacího důvodu. Uvedená právní otázka vůbec nebyla podrobena dovolacímu přezkumu.

Odvolací soud podle § 212a odst. 1, 3 a 5 o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Okresní soud dospěl ke správným skutkovým zjištěním, na jeho závěr o skutkovém stavu odvolací soud v podrobnostech odkazuje. Okresní soud rovněž věc správně posoudil po právní stránce.

Pro posouzení věci je významné, že předchozí rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 5.6.2013, č.j. 57 Co 42/2013-305, a Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 6.11.2012, č.j. 8 C 70/2010-261, byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 9.12.2015, č.j. 31 Cdo 4087/2013-386, se závazným právním názorem. Nejvyšší soud zdůraznil, že podmínkou pro vyloučení majetku z exekuce je nejen skutečnost, že závazek vznikl druhému manželovi až po uzavření smlouvy o zúžení společného jmění manželů, ale i vědomost věřitele o uzavření této smlouvy. Je-li manželovi povinného známo, že druhému manželovi má vzniknout závazek, a neupozorní-li věřitele - ačkoliv tak před uzavřením závazku učinit mohl - na existenci smlouvy (a neseznámí ho s jejím obsahem) o zúžení společného jmění manželů, podle níž některé věci, které by jinak patřily do společného jmění manželů, jsou nyní v jeho vlastnictví, nemůže se úspěšně dovolávat svého výlučného práva k tomuto majetku [§ 267 odst. 2 písm. a) o.s.ř.]. Majetek se bude pro účely exekuce považovat za součást společného jmění manželů a lze na něj vést exekuci i pro vymožení závazku, který vznikl za trvání manželství (byť až po uzavření smlouvy o zúžení společného jmění manželů) jen druhému manželovi. Jestliže však manžel povinného o vzniku jeho závazku nevěděl, pak věřitele ani nemohl upozornit na jiný rozsah společného jmění manželů. V takovém případě se ovšem věřitel nemůže dovolávat vůči manželovi, který uplatňuje své výlučné právo k majetku, ochrany, jenž mu poskytuje ustanovení § 262a a § 267 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Pro úspěch manžela povinného při uplatňování jeho výlučného vlastnického práva podle § 267 odst. 1 písm. a) o.s.ř. k majetku, který by nebyť smlouvy o zúžení společného jmění manželů patřil do společného jmění povinného a jeho manžela, jenž byl postižen exekucí pro vymožení závazku vzniklého jen povinnému po uzavření smlouvy o zúžení společného jmění manželů, je tak významná nejen vědomost věřitele o obsahu smlouvy o zúžení společného jmění, ale i vědomost manžela povinného o budoucím závazku jeho manžela. Tyto obecné závěry je však třeba v projednávané věci promítnout se zřetelem k tomu, že exekuce byla nařízena k vymožení pohledávky ze směnky, která byla původně vystavena jako blankosměnka. Jakkoli účinky přeměny blankosměnky v (úplnou) směnku nastaly zpětně k datu podpisu blankosměnky výstavcem a závazek povinného (manžela žalobkyně) tak vznikl okamžikem, kdy se na blankosměnku podepsal jako směnečný rukojmí, pro rozhodnutí o vylučovací žalobě je (v dané věci) podstatný nejen okamžik vzniku vymáhané (směnečné) pohledávky, nýbrž i skutečnost, že blankosměnka případně zajišťovala budoucí pohledávku. Měla-li totiž podle vůle (budoucího) remitenta

a (budoucích) směnečných dlužníků blankosměnka sloužit k zajištění pohledávky, která v době vystavení blankosměnky dosud neexistovala, je pro posouzení, zda jsou v poměrech dané věci splněny předpoklady plynoucí z ustanovení § 267 odst. 2 písm. a) o.s.ř. pro vyhovění žalobě o vyloučení věci z exekuce (tj. zda "vymáhaná" pohledávka vznikla v době po zúžení společného jmění manželů a věřiteli byl znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů) významné i to, zda a kdy vznikla blankosměnkou zajištěná pohledávka. Manželce povinného nelze upřít obranu proti poškození jejího majetku, který se považuje za součást společného jmění manželů (§ 262a odst. 1 o.s.ř., respektive § 42 odst. 1 e.ř.), v exekuci vedené proti povinnému, spočívající v možnosti tvrdit a prokázat, že se stala výlučným vlastníkem majetku (jež je předmětem vylučovací žaloby) dříve, než vznikla blankosměnkou zajištěná (budoucí) pohledávka. Měla-li totiž podle vůle (budoucího) remitenta a (budoucích) směnečných dlužníků blankosměnka sloužit k zajištění pohledávky, která v době vystavení blankosměnky dosud neexistovala, je pro posouzení, zda jsou v poměrech dané věci splněny předpoklady plynoucí z ustanovení § 267 odst. 2 písm. a) o.s.ř. pro vyhovění žalobě o vyloučení věci z exekuce (tj. zda vymáhaná pohledávka vznikla v době po zúžení společného jmění manželů a věřiteli byl znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů), významné i to, zda a kdy vznikla blankosměnkou zajištěná pohledávka. Okresnímu soudu v dalším řízení bylo uloženo, aby se zabýval tím, kdy vznikla blankosměnkou zajištěná pohledávka, vznikla-li až po uzavření smlouvy o zrušení SJM, pak i vědomostí žalobkyně o budoucím závazku 1. povinného a v návaznosti na to i vědomostí věřitele o obsahu smlouvy.

Okresní soud postupoval v řízení v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu, odvolací soud s jeho skutkovými i právními závěry v zásadě souhlasí, a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění okresního soudu.

Okresní soud vzal za prokázáno, že blankosměnkou zajištěné pohledávky vznikly dnem 18.10.2005, tj. datem předčasného ukončení leasingových smluv a provedení finančního vypořádání (tento skutkový závěr žalovaným zpochybněn nebyl). Jestliže tedy blankosměnkou zajištěné pohledávky vznikly 18.10.2005, vznikly až po uzavření smlouvy o zúžení SJM ze dne 19.1.2005. Za této situace se okresní soud dle pokynů Nejvyššího soudu zabýval otázkou, zda žalobkyně věděla o budoucím závazku 1. povinného. Pokud žalovaný namítal, že závěry okresního soudu nemohou obstát, neboť z důkazů provedených v řízení před okresním soudem není postaveno najisto, že žalobkyně nebyla obeznámena s finančním stavem společnosti RAKO-TRANS, s.r.o., pak tuto námitku neshledává důvodnou. Žalobkyně navrhla k prokázání svého tvrzení výslech svědků, kteří shodně potvrdili, že o závazku společnosti RAKO-TRANS, s.r.o., ke dni jeho vzniku žalobkyně nevěděla. Jednak bývalý manžel potvrdil, že žalobkyni nikdy o podrobnostech spojených s podnikáním neinformoval, nikdy jí nesdělil informace o tom, že byly vystaveny směnky a za jakým účelem. Stejně tak syn potvrdil, že jí tyto informace nesdělil, neboť sám o nich ani nevěděl. Z výpovědi svědka dále plyne, že firmu řídil synovec , který jej v roce 2004 požádal o zprostředkování zpětného leasingu u společnosti VIVA, že o této skutečnosti žalobkyni neinformoval, stejně tak jako ji neinformoval o dalších aktivitách firmy RAKO-TRANS v roce 2006. Nelze souhlasit s názorem žalovaného, že pouze příbuzenský vztah svědků a žalobkyně je důvodem pochybností o věrohodnosti

svědků, neboť jejich nevěrohodnost nelze zakládat jen na předpokladu, že vztah manželů a matky a syna automaticky předpokládá, že manželka je informována o jednání manžela či syna. Stejně tak nelze dovozovat nevěrohodnost z toho, že svědci se neshodli na tom, kdy začal svědek s podnikáním. Okresní soud v daném případě hodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, které jsou logické, a odráží výsledky dokazování. Navíc tvrzení žalobkyně o tom, že o závazku zajištěném směnkami ke dni vzniku závazku nevěděla, je podpořeno i nespornou skutečností, že na základě faktur ze dne 18.10.2005 sice vznikly pohledávky společnosti VIVA leasing, ale v souladu s ujednanými podmínkami musely zaniknout, jinak by nebylo možné uzavřít smlouvy o cessi s novým leasingovým nájemcem s tím, že z dohod o zápočtu plyne, že pohledávka vůči RAKO-TRANS, s.r.o., byla vyčíslena částkou 0. Jestliže pohledávka neexistovala, je logické, že k tomuto dni žalobkyně o pohledávce, kterou měla směnka zajišťovat, vědět nemohla.

Jestliže žalobkyně jako manželka povinného o vzniku tvrzeného závazku nevěděla, pak nemohla věřitele upozornit na jiný rozsah společného jmění manželů, a v takovém případě se věřitel nemůže dovolávat vůči ní ochrany, jenž mu poskytuje ustanovení § 262a a § 267 odst. 1 o.s.ř. Okresní soud se proto již nemusel zabývat tím, zda věřitel byl seznámen se smlouvou o zúžení SJM.

Důvodná není ani námitka žalovaného, že okresní soud na zjištěný skutkový stav aplikoval nesprávnou právní normu. Okresní soud se důsledně řídil pokyny Nejvyššího soudu a v souladu s jeho závěry pak dospěl ke správnému právnímu posouzení věci dle § 262 odst. 1 o.s.ř., resp. § 42 odst. 1 e.ř., ve spojení s ustanovením § 267 odst. 2 občanského soudního řádu. Pokud žalovaný odkazoval na rozsudek NS ČR sp.zn. 20 Cdo 72/2010, odvolací soud se ztotožňuje s argumentací žalobkyně, že Nejvyšší soud se v citovaném rozsudku povahou závazku ze směnky vůbec nezabýval, neboť proti této otázce nebyl vymezen řádný dovolací důvod.

Odvolací soud z výše uvedených důvodů rozsudek okresního soudu v odstavcích I. a III. výroku potvrdil jako věcně správný podle § 219 o.s.ř., když okresní soud nepochybil ani ve výroku o nákladech řízení vzniklých státu.

Ve výroku v odstavci II. odvolací soud podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil rozsudek okresního soudu tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 113.037 Kč. Důvodem této změny je rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.5.2016, sp.zn. 20 Cdo 2056/2016, dle kterého tarifní hodnota ve smyslu ustanovení § 9 vyhlášky č. 177/1996 Sb. tam, kde hodnotu věci nebo práva nelze vyjádřit v penězích nebo ji lze zjistit jen s nepoměrnými obtížemi, je advokátním tarifem ve vyjmenovaných případech stanovena podle povahy právní věci (srov. § 9 odst. 2, odst. 3 a odst. 4), definované v případě excindační žaloby určením, zda tu je právo žalobce k majetku, které nepřipouští výkon rozhodnutí či exekuci [srov. § 267 odst. 1 o.s.ř. a § 9 odst. 3 písm. a)]. Je-li takovým majetkem nemovitá věc (o čemž v posuzovaném sporu nevznikají pochybnosti), považuje se za tarifní hodnotu částka 50.000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (srov. dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. října 2015, sp.zn. 26 Cdo 5408/2014).

S ohledem na výše uvedené odvolací soud pouze přepočítal výši náhrady nákladů řízení. Za první řízení před okresním soudem advokátu žalobkyně náleží odměna za 14 úkonů právní služby po 2.100 Kč, když výše odměny byla stanovena dle § 9 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31.12.2012, dále náhrada hotových výdajů za 14 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada cestovného celkem ve výši 13.295,24 Kč dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada za ztrátu času ve výši 4.000 Kč dle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., to vše navýšeno o 21% DPH ve výši 10.688 Kč, a k tomu 6.000 Kč za zaplacený soudní poplatek (tj. celkem 67.583 Kč). Za řízení před krajským soudem vedeném pod sp.zn. 57 Co 42/2013 advokátu žalobkyně náleží odměna za vyjádření k odvolání ve výši 2.100 Kč dle § 9 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31.12.2012, dále odměna za vyjádření k doplnění odvolání a za účast u jednání dne 5.6.2013 ve výši 3.100 Kč za každý úkon právní služby podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1.1.2013, 3x režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada cestovného ve výši 2.383,94 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a náhrada za ztrátu času ve výši 600 Kč podle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 21% DPH ve výši 2.558 Kč (celkem 14.743 Kč). Za řízení před dovolacím soudem odměna za přípravu a převzetí zastoupení a vyjádření k dovolání po 3.100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2x režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a 21% DPH ve výši 1.428 Kč (tj. celkem 8.228 Kč). Dále za řízení před okresním soudem po zrušení rozsudku okresního soudu, a to za 4 úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3x režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada cestovného ve výši 3.780,92 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada za ztrátu času ve výši 1.200 Kč podle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a 21% DPH ve výši 3.902 Kč, tj. celkem 22.483 Kč. Náklady řízení tak byly vyčísleny ve výši 113.037 Kč. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku okresního soudu.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. Procesně úspěšné žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 15.860 Kč sestávající z odměny advokáta za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3x režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady cestovného ve výši 2.307,82 Kč za cestu osobním automobilem z Brna do Ostravy a zpět při ujetí 346 km, sazby základní náhrady 3,90 Kč, spotřebě 8,53 litrů na 100km, ceně benzínu 32,50 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady za ztrátu času za 6 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 2.752,64 Kč.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř. advokátu žalobkyně podle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním

stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Ostravě dne 7. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Anna Krupanská

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu